

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **J.A.A.**, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna**, o zajištění cizince za účelem vycestování, o žalobě proti rozhodnutí č.j. CPR - 12209/ČJ – 2011 – 004025 - ZZC ze dne 2.12.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2.12.2011, č.j. CPR - 12209/ČJ – 2011 – 004025 – ZZC žalovaná příslušná podle § 163 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle § 124b odst. 1 písm. a) ve spojení s § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem vycestování a v souladu s ust. § 125 odst. 1 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o zajištění za účelem vycestování žalovaná vycházela z toho, že dne 28.11.2011 se žalobce bez cestovního dokladu a víza dostavil do příjímacího střediska cizinců, kde projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu a byl předán do Příjímacího střediska Zastávka. Dne 2.12.2011 po výzvě správního orgánu odboru azylové a migrační politiky odmítl sepsat s pracovníkem tohoto odboru žádost o mezinárodní ochranu, přestože byl k sepsání takové žádosti předvolán. Proto ode dne 2.12.2011 je v postavení cizince a je důvodné zajištění ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince z území ČR, neboť nemá žádný cestovní doklad či jiný doklad totožnosti a správní orgán musel vycházet ze zkušeností z minulých případů, kdy ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu Zastupitelským úřadem Mongolska podléhá zvláštním administrativním podmínkám

a je velice zdoluhavé.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná porušila ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 123b a § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen, že k realizaci vycestování v jeho případě nemůže dojít, protože by to bylo v rozporu s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR žije od roku 2008 rodinným životem s manželkou a synem, oběma občany ČR a jeho vycestováním do Kamerunu by bylo citelně zasaženo do jeho rodinného života. Ve smyslu ust. § 179 odst. 2 písm. d) by vycestování bylo v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod – článkem 8, kterou je ČR vázána. Dále v rozhodnutí chybí úvahy žalované o tom, jak zajištění a případné vycestování zasáhne do jeho rodinných vazeb a žalovaná se v rozhodnutí nevypořádala s existencí rodinného života, ač jí byla známa. Žalovaná se dále dostatečně nevěnovala posouzení otázky, zda nepřipadá v úvahu uložení mírnějších donucovacích opatření, která připouští ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a měla by proto pečlivě zvážit použití mírnějších donucovacích opatření uvedených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Je připraven zdržovat se adresy aktuálního bydliště, proto řízení týkající se jeho osoby mohou bez obtíží probíhat mimo zařízení pro zajištění cizinců. Namítá dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když v odůvodnění stanovené délky zajištění žalovaná odkazuje na zkušenosti z minulých dob týkající se Mongolska. Další námitka směřuje do porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná měla postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat podrobně. Žalobce vyslovil souhlas, aby soud věc rozhodl bez nařízení jednání a navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobci bylo dne 2.12.2011 vydáno a přetlumočeno za přítomnosti tlumočnice rozhodnutí o zajištění, které odmítl podepsat. Vydání tohoto rozhodnutí předcházelo odmítnutí podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná při rozhodování dbá ust. § 2 odst. 4 správního řádu, v tom, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, tj., aby platné předpisy byly dodržovány a na území se zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Tvzení žalobce, že na území ČR žije rodinným životem od roku 2008 s manželkou, občankou ČR a svým synem se nezakládá na pravdě, ač existuje oddací list i rodný list dítěte. Žalobce totiž byl 31.3.2008 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění a umístěn v ZZC Poštovní odkud byl 21.7.2008 převezen a umístěn do ZZC Bělá – Jezová a to z důvodu optimalizace kapacity zařízení. Propuštěn byl 26.9.2008 z důvodu uplynutí doby pro zajištění. Ke sňatku pak došlo 18 dnů po propuštění ze zajištění a žalobce se po necelých 6-ti měsících od propuštění ze zajištění, ve kterém byl 180 dní bez přerušení, stal otcem dítěte. Tato okolnost byla v minulosti posuzována v řízení, kdy příslušný správní orgán zamítl žádost žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU pravomocným rozhodnutím 31.8.2009 z důvodů nesplnění požadavků. Žalovaná zahájila s žalobcem řízení o správním vyhoštění z území členských států EU dne 2.12.2011, ve kterém dosud nebylo rozhodnuto pro absenci odpovědi orgánů Rakouské republiky, Španělského království. Doposud také nebyla vypátrána manželka žalobce, která by měla žít mimo území ČR. Žalovaná zjišťovala stav věci tak, aby nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro své rozhodování. Ze správního spisu vyplývá, způsob pobytu žalobce na území ČR, prohlášení o mezinárodní ochraně, ověření totožnosti dle systému AFIS, lustrace v dostupných informačních systémech a úřední záznam, že se žalobce nedostavil k sepsání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ač byl k tomu vyzván. Pokud se týká námítky žalobce, že žalovaná dostatečně nezvážila aplikaci § 123b zákona o pobytu cizinců, ust. § 163 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví oprávnění rozhodovat

o zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění, zajištění podle § 124b nebo za účelem plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv. Ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců odbor cizinecké policie rozhoduje o správním vyhoštění cizinců, uložení povinnosti opustit území, o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b. Z toho vyplývá jednoznačně, že žalovaná není k aplikaci ust. § 123b zákona o pobytu cizinců oprávněna. I z logiky formulace zákona o pobytu cizinců vyplývá z paragrafů týkající se zajištění cizince za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 či § 124a oprávněnost policie zajistit, oproti tomu podle § 124b a obdobně § 129 zákon policie zajistí, jde tedy o povinnost žalované vyplývající z její pravomoci. Žalovaná postupovala zákonně, jiný postup je ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepřipustný. Pokud se týká porušení ust. § 179 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s článkem 8 Úmluvy, aplikace tohoto ustanovení nepřichází v úvahu zejména i proto, že žalobce odmítl se správním orgánem jakkoliv komunikovat a neposkytl bližší informace k případným důvodům znemožňujícím jeho vycestování. Při zajištění cizince za účelem vycestování žalovaná vycházela z ust. § 124b odst. 1 písm. a) ve spojení s § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a na základě zjištěných skutečností dostatečně odůvodnila ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu vydání rozhodnutí o zajištění. Pokud se týká zjevné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části odůvodňující délku zajištění žalobce ve vztahu k přípravě jeho vycestování a nutnosti kontaktu s příslušným Zastupitelským úřadem Mongolska žalovaná konstatuje, že jde o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení odůvodnění rozhodnutí, (je uvedeno Mongolsko namísto Kamerun) tato chyba nemá právní význam, obdobně jako konstatování žalobce v žalobě, kde uvádí, že žalobkyně souhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání. I v tomto případě se jedná o zjevnou nesprávnost. Žalovaná dožaduje oprávněný orgán k učinění konkrétních kroků k ověření totožnosti domovským státem žalobce či vydání cestovních dokladů žalobci, kterým je Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců. Žalovaná je přesvědčena, že rozhodla v souladu se zákonem, podmínky zajištění nadále trvají, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl. Vyslovila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, či s jednáním bez její přítomnosti.

První žalobcova námitka spočívá v tom, že realizace jeho vycestování je v rozporu s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců z důvodů rodinných vazeb na manželku a syna, obou občanů ČR a jeho vycestování nebude možné vzhledem k ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod konkrétně v článku 8 zakotvuje právo na rodinný a soukromý život a předmětná Úmluva, kterou je ČR vázána má aplikační přednost před zákonem. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce předložil ve fotokopii oddací list ze dne 20.10.2008 o uzavření manželství dne 17.10.2008 s občankou ČR a rodný list ze dne 25.3.2009 o narození dítěte dne 15.3.2009, v němž je uveden jako otec tohoto dítěte. Předmětné listiny byly součástí jeho úmyslu podat žádost o azyl ze dne 28.11.2011, včetně cestovního dokladu. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 2.12.2011 odmítl sepsat s pracovníkem OAMP žádost o mezinárodní ochranu, přestože mu bylo předvolání k sepsání této žádosti doručeno. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce odmítl podepsat rozhodnutí o zajištění, dále odmítl podepsat usnesení o ustanovení tlumočnicka z téhož dne, poučení cizince podle § 125 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž odmítl i vyplnit údaje tam požadované, dále odmítl podepsat poučení zajištěného cizince ze dne 2.12.2011, přičemž všechny tyto úkony ve správním řízení byly učiněny v přítomnosti tlumočnicka. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce v řízení o zajištění se správním

orgánem nekomunikoval. Tím žalobce znemožnil správnímu orgánu provést jakékoliv úvahy o tom, jaký vede manželský a rodinný život a zda jeho vycestování zasáhne do jeho rodinných vazeb. Z obsahu správního spisu vyplývá, že doklady o jeho osobním životě byly součástí jeho úmyslu požádat o azyl, tedy na počátku jiného řízení, které s řízením o zajištění přímo nesouvisí. Další kopie rodinných dokladů doložil žalobce společně s napadeným rozhodnutím k žalobě. Poněvadž žalobce neposkytnul správnímu orgánu součinnost při posuzování okolností jeho rodinného života, nelze správnímu orgánu vyčítat, že se nevypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí s existencí jeho rodinného života a zásahu do něho, neboť neměl k dispozici více informací, než z obsahu oddacího listu a rodného listu nezletilého. Námitku vztahující se k ust. § 179 zákona o pobytu cizinců soud shledal nedůvodnou. Pokud se týká námitky o možnosti uložení mírnějších donucovacích opatření s odkazem na ust. 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud se ztotožňuje se stanoviskem žalované, že o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b rozhoduje odbor cizinecké policie ve smyslu ust. § 164 zákona o pobytu cizinců, žalovaná rozhodovala jako příslušná ve smyslu ust. § 163 zákona o pobytu cizinců. Navíc ve smyslu ust. § 124b zákonodárce uložil policii zajistit cizince, kdežto při zajišťování za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 a § 124a zákonodárce opravňuje zajistit cizince. V neposlední řadě je rovněž nutno přihlídnout k tomu, že žalobce byl zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. a) ve spojení s § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a povinnost zkoumat možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je zakotveno v zákoně pouze v případě zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká námitky nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce dovozuje z textu odůvodnění rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že při vyžadování podkladů pro vycestování má zkušenosti se Zastupitelským úřadem Mongolska soud není toho názoru, že jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale že jde o zřejmou nesprávnost uvedení správního zastupitelského úřadu. Z textu dalšího odůvodnění pak jednoznačně vyplývá, že není pochyb o tom, že předmětné rozhodnutí se týká žalobce, což je zřejmé z podkladů ve správním spise žalované. Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, soud vyjma zřejmé nesprávnosti shora dospěl k závěru, že rozhodnutí, byť stručné, je přezkoumatelné i s přihlédnutím k závažnosti institutu zajištění, všechny podmínky ust. § 124b byly naplněny, když žalobce nevyužil možnosti, i přes výzvu, podat žádost o mezinárodní ochranu, což prokazatelně ze správního spisu vyplývá. Konstatování žalované v rozhodnutí, že se tak od 2.12.2011 ocitl v postavení cizince je zcela správné a rozhodnutí o zajištění podle § 124b odst. 1 písm. a) logicky následovalo. Skutečnost, že je cizinec zajištěn neznamena, že žalovaná není povinna plnit povinnosti ve vztahu k zajištěnému vyplývající z ust. § 126 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci v rámci zkoumání skutkových okolností ve smyslu uvedeného ustanovení žalovaná provedla dne 6.12.2011 další šetření ohledně rodinného života žalobce s manželkou, občankou ČR, která podle zjištění policie žije mimo území ČR s otcem svých starších dětí, což bylo potvrzeno i v místě jejího bydliště. Žalovaná tudíž v průběhu zajištění a jak vyplývá ze šetření následujícího po zajištění shledala tvrzení žalobce, že žije od roku 2008 rodinným životem s manželkou L.H. za nepravdivé. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce na základě podkladů a skutkového stavu v době rozhodnutí o zajištění a ihned po zajištění v rámci povinnosti stanovených v § 126 zákona o pobytu cizinců činila dodatečná zkoumání a zjišťování za účelem trvání důvodů zajištění. V tomto směru nelze žalované ničeho vytknout, zejména z hlediska namítané pečlivosti či nepečlivosti v jejím postupu při rozhodování o zajištění a zkoumání důvodů trvání zajištění.

Soud na základě posouzení námitek žalobce shora dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, žalovaná rozhodla o zajištění v souladu se zákonem, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. ledna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně